

*Tai, ką
palikome
praeityje*

Blogi vyrukai negyvena „ilgai ir laimingai“

LUCY SCORE

*Skiriu sau dvylikametei, septyniolikmetei, dvidešimt vienu
ir trisdešimties metų. Niekada nebuvo katastrofa, kaip
tada atrodė. Ilgainiui viskas išsispręs.*

ŠERMENŲ BURITAS

Slounė

Sūpuoklės ritmiškai girgždėjo po manimi, kai supausi koja pasispirdama į verandos grindis. Žvarbūs sausio pirštai lindo po apklotu ir po mano drabužių sluoksniais. Gāli nevargti, aš ir taip jaučiuosi iš vidaus suledėjusi.

Mano dėmesį patraukė suglebęs kalėdinis vainikas ant didingai purpurinių lauko durų.

Reikėjo jį nukabinti.

Reikėjo grįžti į darbą.

Reikėjo lipti laiptais į viršų ir pasitepti dezodorantu, nes pamiršau.

Akivaizdu, kad reikėjo padaryti daug dalykų, ir jie visi atrodė labai sunkūs: grįžti į vidų ir užlipti laiptais į antrą aukštą prilygo kopimui į Everesto viršūnę.

Atleisk, Nokemaute, teks pakentėti prakaitu pradvisusią bibliotekininkę.

Į plaučius įtraukiau aštraus kaip skustuvus oro. Keista, kad pačiai sau tenka priminti tokius įprastus dalykus kaip kvėpavimas. Sielvartas viską užgožia, net kai esi jam pasiruošęs.

Pakėliau tėčio puodelį su užrašu TARYBOS OPOZICIJOS AŠA-ROS ir gurkštelėjau tvirtumo teikiantį pusryčių vyno gurkšnį.

Likusią dienos dalį praleisiu šleikštulį keliančiame „Nokems-tife“*, nepagarbiai pavadintuose laidojimo namuose. Toje įstaigoje

* Angl. *stiff* — tvirtas, sustingęs (apie lavoną). Čia ir toliau — vertėjos pastabos.

termostatas niekada labiau neatvėsina oro kaip iki dvidešimt keturių laipsnių, nes reikia įtikti trapios sveikatos senoliams, kurie čia dažnai pramogauja.

Iškvėpusi atsidūriau sidabro debesėlyje. Kai jis išsisklaidė, vėl mačiau kaimyno namą.

Niekuo neišsiskiriantis dviaukštis smėlio spalvos sienomis ir praktiškai apželdintu kiemeliu.

Teisybę pasakius, šalia mano keisto, veranda apjuosto Viktorijos laikų stiliaus namo su nekukliu bokšteliu, dauguma būstų atrodo nuobodžiai. Tačiau gretimas namas sudarė dar pastebimesnį kontrastą. Daugiau kaip dešimtmetį vienintelė gyvastis buvo kiemo prižiūrėti užsukanti komanda ir retai kada apsilankantis bjaurybė savininkas.

Svarsčiau, kodėl jis tiesiog neparduoda namo ar nesupleškina iki pamatų. Arba nesiima dar ko nors, ką nesveikai turtingi žmonės daro su būstais, kuriuose tegyvena vaiduokliai ir paslaptys.

Mane nervino, kad Lučianas pasiliko tą namą. Kad retsykliais jame apsistodavo. Nė vienam iš mūsų nereikėjo liūdnu prisiminimų. Nė vienas iš mūsų nenorėjome dalytis tvora.

Atsivėrė lauko durys, išėjo mama.

Karena Volton man visad atrodė graži. Netgi šiandien, netgi sielvarto paženklintu veidu buvo miela.

— Kaip manai? Ne per daug puošni? — paklausė lėtai apsisukdama su savo naująja maža juoda suknele. Ori laivelio formos iškirptė ir ilgos rankovės kontrastavo su koketišku pūstu tiulio sijonu, puoštu blizgučiais. Moters glotniai atgal sušukuotus, pečius siekiančius šviesius plaukus prilaikė aksominis lankelis.

Prieš kelias dienas mano draugė Lina nusivežė mus įsigyti gedulo drabužių. Išsirinkau dramblio kaulo spalvos megztą prigludusią suknelę su sijono siūlėse paslėptomis kišenėmis. Ji graži, bet daugiau to daikto nesivilksiu.

— Atrodai puikiai. Tobula, — patikinau mamą; kilstelėdama apklo to kraštą pakviečiau įsitaisyti šalia.

Mama atsisėdo ir paglostė man kelį, o tada apklotu pati užsiklojau ir ją pridengiau.

Šios sūpynės buvo amžinas mūsų šeimos centras. Rinkdavomės čia užkąsti po pamokų ir paplepėti. Mano tėvai kiaurus metus kiekvieną savaitę šioje vietoje vienas kitam skirdavo pasimatymus. Kai po Padėkos dienos šventės suplaudavome indus, visi čia įsitaisydavome su mėgstamomis knygomis ir jaukiomis antklodėmis.

Alyvuogių žalia, violetinė ir tamsiai mėlyna spalvomis dažytą žvėriškai neįprastą būstą aš paveldėjau prieš dvejus metus, kai tėvai persikraustė į Vašingtoną, arčiau tėčio gydytojų. Man šis namas visada patiko. Daugiau niekur kitur Žemėje nesijausdavau kaip namie. Tačiau tokiomis akimirkomis suvokdavau, kad mūsų šeima ne auga, o traukiasi.

Mama iškvėpė.

— Mane užknisa.

— Na, bent jau atrodysime gražiai, *kol* knis, — pastebėjau.

— Taip norėjo Voltonas, — sutiko ji.

Lauko durys dar kartą atsivėrė, ir prie mūsų prisijungė mano sesuo Meivė. Ji vilkėjo dalykišką juodą kelnų kostiumėlį ir vilnonį paltą, rankose laikė garuojantį arbatos puodelį. Kaip visada, atrodė graži, tik pavargusi. Mintyse pasižymėjau po laidotuvių ją pakamantinėti, nes norėjau įsitikinti, jog neturi kitų problemų.

— Kur Kloja? — paklausė mama.

Meivė užvertė akis.

— Renkasi iš dviejų variantų. Jai reikia skirti laiko ir vienam, ir kitam, kol galutinai apsispręs, — atsakė sesuo, įsisprausdama ant pagalvės greta mamos.

Mano dukterėčia — modistė aukščiausio kalibro, kokį gali pasiekti dvylikmetė su ribotais ištekliais kaimiškoje Virdžinijos vietovėje.

Kelias minutes sūpavomės tylėdamos, paskendusios savo apmąstymuose.

— Pamenate, kaip tėtis nupirko tokią plačią kalėdinę eglutę, kad netilpo pro lauko duris? — paklausė mama, mintyse šypsodamasi.

— Taip atsirado tradicija puošti eglutę verandoje, — pridūrė Meivė.

Pajutau kaltės dūrį. Šiais metais verandoje eglutės nepapuošiau. Net ir viduje jokios nepastačiau. Tik pakabinau nūnai jau nušiuosį vainiką, kurį pirkau Klojos labdaros mugėje. Vėžys pakoregavo mūsų šeimos planus.

Kitais metais papuošiu, nusprendžiau. Sugrįš gyvenimas. Šeima. Juokas, saldainiai, alkoholis ir bet kaip supakuotos dovanos.

Tėčiui to reikėjo. Norėjo žinoti, kad gyvenimas tęsis, nors mums siaubingai jo trūks.

— Jūsų tėtis visad buvo linksmų pokalbių mėgėjas, ir aš jam pažadėjau pasistengti, — ryžtingai nusiteikusi tarė mama. — Taigi dabar bus taip: nueisime į laidotuvių namus ir surengsime jam tokią šaunią atsisveikinimo ceremoniją, kokios šis miestelis niekada neregėjo, po šimts. Mes juoksimės, verkime ir prisiminsime, kaip mums pasisekė, kad jį turėjome.

Mudvi su Meive linktelėjome, akyse jau ėmė tvenktis ašaros. Pamišėjusi jas išblaškiau. Dabar mamai ir seseriai mažiausiai reikia mano liūdesio ugnikalnio prasiveržimo.

— Ar sulauksiu „taip, po galais“? — paklausė mama.

— Taip, po galais, — atsakėme drebančiais balsais.

Mama pasižiūrėjo į vieną ir į kitą.

— Apgailėtina.

— Dieve. Atsiprašau, kad nesame labai linksmos per tėčio laidotuves, — sumurmėjau.

Mama įsikišo ranką į suknelės kišenę ir ištraukė rožinę nerūdijančio plieno gertuvę.

— Šitas padės.

— Dar tik devynios trisdešimt dvi, — pastebėjo Meivė.

— Aš geriu vyną, — prisipažinau, pakeldama savo puodelį.

Mama padavė sėsei moterišką gertuvėlę.

— Kaip mėgo sakyti jūsų tėtis: „Negalėsime gerti visą dieną, jeigu dabar nepradėsime.“

Meivė atsiduso.

— Puiku, bet jeigu pradėsime gerti dabar, teks išsikviesti pavežėją, kad pristatytų į atsisveikinimo ceremoniją.

— O aš išgersiu, — pasakiau.

— Į sveikatą, tėti, — tarė sesuo, gurkstelėjo iš gertuvės ir susiraukė.

Meivė grąžino gertuvę, mama tylėdama kilstelėjo ją.

Lauko durys vėl atsivėrė, į verandą išlėkė Kloja. Mano dukterėčia vilkėjo raštuotas tampres, violetinius atlasinius šortus ir ruožuotą megztinį aukštu kaklu. Plaukus buvo susišukavusi į du juodus kuodelius viršugalvyje. Meivė, regis, pralaimėjo kovą dėl makiažo, nes Klojos vokai buvo nutepti tamsiai violetiniais šešėliais.

— Kaip manai, ar per daug nenukreipsiu dėmesio nuo senelio? — paklausė ji, įsisprendusi rankomis į šonus.

— Viešpatie, — sumurmėjo sesuo ir vėl paėmė gertuvėlę.

— Nuostabiai atrodo, mieloji, — plačiai šypsodamasi vienintelei anūkei atsakė močiutė.

Kloja atliko sukinuką.

— Ačiū, pati žinau.

Į verandą įslinko stora paniurusi katė, kurią paveldėjau su namu. Kaip visada, ji smerkiamai į mus žiūrėjo. Puslaukinė blusė gavo karališką vardą Ledi Mildred Miauvington. Ilgainiui ją sutrumpiname iki Milės Miau Miau. Šiomis dienomis, kai aštuonioliktą kartą turėjau surikti, kad nedraskytų sofos atlošo, į ją kreipiausi tiesiog Miau Miau arba Ei, Mulke.

— Eik vidun, Miau Miau, nes visą dieną liksi lauke, — įspėjau.

Katė nesiteikė atsakyti į perspėjimą. Ji pasitrynė į Klojos juodas tampres ir atsitūpė jai ant pėdų pašildyti savo katišku pasturgaliu.

— Šlykštu, — tarstelėjo Meivė.

— Puiku, dabar man reikės rinkti nuo tamprių plaukus, — treptelėjusi koja pasiskundė Kloja.

— Surasiu pūkų volelį, — pasisiūliau kildama nuo sūpynių ir

bakstelėjau katę pėda; gyvūnėlis išsitiesė ant nugaros ir atkišo minkštą pilvelį. — Kas norėtų pusryčių vyno?

— Žinai, kaip sakoma, šardonė — svarbiausias dienos patiekalas, — atsiliepė mama, padėdama seseriai atsistoti.

*

Šilta, blausi alkoholio sukelta migla ėmė sklaidytis antrą budynių valandą. Nenorėjau stovėti priešais nerūdijančio plieno urną patalpoje, kurios sienos ištapetuotos nuotaikingais povais, klausytis užuojautos žodžių ir pasakojimų apie tai, koks puikus žmogus buvo Saimonas Voltonas.

Dabar supratau, kad naujų istorijų nebebus. Mano mielas, protingas, geraširdis, linksmuolis tėtis mirė. Ir mums beliko atsiminimai, kurių anaip tol nepakaks jo paliktais tuštumai užpildyti.

— Net neįsivaizduoju, ką darysime be dėdės Saimono, — pasakė mano pusseserė Nesa, sūpuodama ant klubo putlų kūdikį, o tuo metu jos vyras ganė peteliškę papuoštą trimetį vyresnėlį. — Jie su teta kartą per mėnesį užsukdavo pabūti su vaikais, kad mes su Viliu galėtume išeiti kur nors pailsėti.

— Jam patiko leisti laiką su tavo vaikais, — patikinau Nesą.

Mano tėvai neslėpė noro, kad namai būtų pilni šeimynykščių. Dėl tos priežasties įsigijo klaidų aštuoniolikos kambarių Viktorijos laikų stiliaus namą su erdviu valgomuoju, kuriame galėjo tilpti dvidešimt žmonių. Meivė pareigingai išspaudė vieną anūkę, tačiau skyrybos ir puiki teisininkės karjera lėmė, kad ji kol kas atsisakė plano susilaukti antro vaiko.

O aš dirbau trijose valstijose geriausios sumautos viešosios bibliotekos vyriausiąja bibliotekininke, verčiausi per galvą plėsdama katalogą, programas ir paslaugas, tačiau prie santuokos ir kūdikių nepriartėjau labiau, nei būdama trisdešimties. Ir tai buvo... velnias, jau senokai.

Nesos mažylė iškišo man liežuvį ir sukrizeno labai savimi patenkinta.

— O, — tarstelėjo pusseserė.

Nusekiau jos žvilgsnį: sūnelis bėgiojo ratais aplink urnos pjedestalą, kad tėtis nesugautų.

— Laikyk, — įbrukdama kūdikį man nurodė Nesa. — Mama tyliai ir sklandžiai viską sutvarkys.

— Žinai, — pasakiau kūdikiui, — mano tėčiui tikriausiai patiktų, jeigu tavo brolis netyčia išverstų jo pelenus. Jam tai pasirodytų labai linksma.

Mergytė smalsiai pasižiūrėjo į mane kaip pelėda didžiausiomis, mėlyniausiomis akimis, kokias man yra tekę matyti. Jos šviesūs pūkučiai ant galvos pūpsojo toje vietoje, kurios nedengė prašmatni juosta su rožiniu kaspinu. Mergytė ištiesė nučiulptą kumštuką ir pirštu perbraukė man per skruostą.

Bedantė šypsena ir smagus kikenimas, ištrūkęs iš apvalaus mažylės pilvelio, užklupo mane netikėtai. Pati nežinau, kodėl pasijutau tokia be galo laiminga.

— Krizės išvengta, — pasakė vėl pasirodžiusi Nesa. — O, tu jai patinki!

Pusseserė paėmė iš manęs dukrą, ir pati nustebau, kad iškart ėmiau ilgėtis tos šiltos krizenančios gyvastelės, kurią laikiau ant rankų. Apsvaigusi žiūrėjau, kaip šeimynėlė nueina taku pasisveikinti su mano mama ir seserimi.

Buvau girdėjusi, jog moters biologinis laikrodis ima tikseti padvelkus kvapui nuo kūdikio galvelės, bet kad laikmatis įsijungtų per atsisveikinimą su velioniu? Tikriausiai toks atvejis pirmas.

Aišku, aš norėjau šeimos. Visada maniau, kad bus to laiko... paėmus koledžą, susiradus pirmą darbą, tada — kai gausiu svajonių darbą gimtajame mieste, dar vėliau — kai biblioteka bus perkelta į naująjį pastatą.

Aš nejaunėju. Mano kiaušinėliai per kokį nors stebuklą irgi nesidaro šviežesni. Jeigu noriu turėti savo vaikų, turiu kurti šeimą dabar.

Oi, šūdas.

Mane įveikė evoliuciniai instinktai, ir nužvelgiau Badą Nikelbį, kai šis atsistojo priešais mane pareikšti užuojautos. Liesas, kaulėtas Badas visada vilkėjo kombinezoną. Kaip pati nešiojanti akinius, nekreipiau dėmesio į Lenono akinukus, bet ilga žila plaukų uodega ir planas išėjus į pensiją Montanoje įsirengti autonominę slėptuvę nežavėjo.

Man reikėjo vyro, kuris būtų toks jaunas, kad norėtų pavargti kartu su manimi augindamas kūdikius. Geriau čia, kur netoliese „Costco“ ir „Target“.

Mano biologiniam laikrodžiui įsismarkauti sutrukdė Nokso ir Naomės Morganų pasirodymas. Barzdotasis Nokemauto blogiukas iki ausų įsimylėjo pabėgusią nuotaką, kai ši pernai metais atvyko į mūsų miestelį. Galiausiai jiems pavyko sukurti tą saldų „ilgai ir laimingai“, apie kurį paauglystėje rijau knygų puslapius... paskui jaunystėje... ir visai neseniai, praėjusią savaitę.

Kad jau prakalbome apie evoliucinius instinktus, paniurėlis Noksas su kostiumu — kaklaraiščio mazgas sumegztas bet kaip, tarsi nematyta reikalo pasirišti tvarkingai, — akivaizdžiai tinkamas tapti tėvu. Jam įkandin pasirodė plačiapetis Nokso brolis Nešas su visa policininko uniforma. Nešas vedė už rankos savo sužadėtinę, gražiąją ir madingąją Liną. Abu vyrai buvo puiki spermos medžiaga.

Vis dėlto man pavyko išsilaisvinti iš reprodukcinės fantazijos.

— Ačiū, bičiuliai, kad atėjote, — padėkojau.

Naomė atrodė moteriška ir švelni, ji vilkėjo tamsiai mėlyna vilnos suknele, o rudus plaukus buvo stilingai sugarbanojusi. Jos glėbys dvelkė citrininiu „Pledge“ valikliu, todėl nusišypsojau. Kai stresuodavo, nuobodžiaudavo ar jausdavosi laiminga, Naomė viską iš eilės valydavo. Tokia buvo jos meilės kalba. Biblioteka niekada nebuvo švaresnė, nei tada, kai ji ėmė eiti bendruomenės centro paslaugų koordinatorės pareigas.

— Mums labai gaila dėl Saimono. Jis buvo toks nuostabus žmogus, — tarė ji. — Džiaugiuosi, kad galėjau su juo pabendrauti per Padėkos dieną.

— Aš taip pat, — atsakiau.

Tai buvo paskutinė oficiali Voltonų šventė šeimos namuose. Namai plyšo per siūles nuo draugų, giminių ir maisto. Tiek. Daug. Mais-to. Nors ir labai sirgo, tėtis svaigo iš laimės.

Prisiminimas nauja sielvarto banga užgriuvo mane, ir teko labai pasistengti, kad, Naomei atsitraukus, bjaurus riktelėjimas, kurį užmaskavau žagtelėjimu, nevirstų rauda.

— Atsiprašau. Per daug pusryčių vyno, — išlemenau.

Priėjo mūsų draugė Lina. Ilgakojė ir stilinga, netgi vilkėdama seksualų kelnų kostiumą ir avėdama aukštakulnius, į kuriuos žiūrint tįso seilė. Ji kreivai šyptelėjo ir nerangiai pasilenkė apkabinti. Lina nemėgo glėbesčiuotis, tik Nešą prisileido. Dėl to dar labiau vertinau jos pastangas.

Jeigu žmonės nesiliaus taip gražiai su manimi elgtis, sutrūkinės užtvanka, kuri laiko begalinį širdgėlos rezervuarą.

— Užknisa viskas, — šnipštelėjo ji, prieš mane paleisdama.

— Taip. Tikrai, — pritariau atsikrenkštusi ir įveikusi emocijų antplūdį.

Pyktis visai praverstų. Jis — lengva emocija, švari ir transformuojanti, netgi suteikianti galios. Kitomis emocijomis nebuvo patogu dalytis su visais.

Lina atsitraukė ir grakščiai įslydo į Nešo glėbį.

— Ką veiksi po šito... susibūrimo? — paklausė.

Tiksliai žinojau, ko ji klausia. Ateitų pas mane, jeigu paprašyčiau. Po galais, ateitų net ir neprašyta. Jei bent vieną akimirką joms pasirodytų, kad man reikia peties išsiverkti, gerai suplakto kokteilio ar išplauti grindis, Naomė su Lina kaipmat prisistatytų.

— Mama rezervavo nakvynę kažkokiame SPA su draugėmis, Meivė šį vakarą ruošia šeimos vakarienę su atvykusiais svečiais, — atsakiau.

Nepamelavau. Mano sesuo tikrai pasikvietė pernaktoti tetas, dėdes ir pusbrolius, bet aš jau buvau suplanavusi apsimesti, kad už-

klupo migrena, ir naktį praleisti savo namuose su atsuktais liūdesio čiaupais.

— Susibėkim ilgai nelaukusios. Tik ne darbe, — griežtai pridūrė Naomė. — Pasiimk tiek laisvo laiko, kiek reikia.

— Aha. Būtinai. Dėkui, — atsakiau.

Draugės nuslinko pas mano mamą, savo būsimų kūdikių tėčius palikusios su manimi.

— Na ir šūdas, — šurkščiai tarstelėjo Noksas mane apkabindamas. Nusišypsojau jam į krūtinę.

— Tu teisus.

— Jeigu reikės ko nors, Sloune Kiaune, — pridūrė prisiartindamas ir savo glėbį pasiūlydamas Nešas.

Sakinio baigti jam nereikėjo. Mes kartu užaugome. Žinojau, kad galiu kreiptis į jį su prašymais. Ir į Noksą, nors tas tai niekada nesisiūlys. Ateis ir rūsčia mina padarys kokią nors paslaugą, o paskui pasius, jeigu mėginsiu padėkoti.

— Ačiū, vaikinai.

Nešas atsitraukė ir nužvelgė minią, kuri iškriko iš salės į vestibulį. Netgi per atsisveikinimo su mirusiuoju ceremoniją mūsų policijos viršininkas elgėsi kaip sarginis šuo, rūpinosi, kad jo banda būtų saugi.

— Mes niekada nepamiršome, ką tavo tėtis padarė dėl Lučiano, — pridūrė.

Įsitempiau. Kiekvieną kartą, kai kas nors paminėdavo to vyro vardą, mano kaukolėje jis nuaidėdavo kaip varpas, rezonuodavo kaulose, tarsi turėtų ką nors reikšti. Bet nereiskė. Nebereiškė. Nebent tik, kad nekenčiau jo.

— Taip, na, tėtis per savo gyvenimą padėjo daugeliui žmonių, — atsakiau šiek tiek sutrikusi.

Ir tai tiesa. Saimonas Voltonas daug davė kaip advokatas, treneris, mentorius ir tėvas. Kai pagalvoju, savo šaunų tėtį dabar tikriausiai turėčiau kaltinti už tai, kad dar nesu ištekėjusi ir neturiu vaikų. Tikrai, kaip galėjau susirasti gyvenimo partnerį, kai nė vienas iš sutiktų ntempė iki to, ką mano tėvai rado vienas kitame?

— Vilką mini... — tarstelėjo Noksas.

Mes visi žvilgtelėjome į duris patalpos gale, kurios, atrodo, staugą susitraukė, pasirodžius rūšiam vyrui prašmatniu kostiumu.

Lučianas Rolinsas. Liusiu vadino draugai, kurių jis nedaug teturėjo. Man ir likusiam priešų legionui jis buvo Liuciferis.

Negalėjau *pakęsti* savo kūno reakcijos, kai jis įžengdavo į kambarį. Tas dilgčiojimas, lyg kiekvienas mano nervas vienu metu gautų tą pačią žinutę. Mokėjau susidoroti su šiuo įgimtu biologiniu išpėjimu, kad pavojus arti. Šiaip ar taip, tas vyras nekėlė saugumo jausmo. Negalėdavau pakęsti, kad minėtasis dilgčiojimas išsyk virsdavo šiltu, džiugiu „čia tu“, lyg būčiau laukusi sulaikiusi kvapą, kol jis pasirodys.

Laikiau save atvira, gyva ir leidžiančia kitiems gyventi, brandžia suaugusiaja. Tačiau Lučiano pakęsti negalėjau, lyg vien egzistuodamas jis būtų spaudęs visus mano mygtukus. Ir apie tai primindavau sau kiekvieną kartą, kai jis pasirodydavo, tarsi sukurtas kažkokios kvailos, beviltiškos mano psichikos dalies. Ir tekdavo priminti sau, kad jis nebėra tas gražus, šaunus berniokas iš mano knygų graužikės fantazijų.

Neliko Lučiano, to svajingo, vilčių teikiančio vaikinio, kuriam teko tokia sunki našta. Jį pakeitė šaltas, negailestingas vyras, kuris nekontė manęs tiek pat, kiek ir aš jo.

Pasitikėjau tavimi, Sloune. O tu sugriovei tą pasitikėjimą. Padarei daugiau žalos, nei jis būtų padaręs.

Dabar mes kitokie žmonės. Mūsų žvilgsniai susikimba nejaukiai atpažindami.

Keista turėti paslaptį su vaikinu, kurį kadaise mylėjai, ir dalytis ja su žmogumi, kurio negali pakęsti. Kiekviena sąveika turėjo tam tikrą potekstę. Prasmę, kurią tik mes galėjome iššifruoti. Ir galbūt manyje tebeegzistavo maža, kvaila, tamsi dalelė, pajusdavusi jaudulį kiekvieną kartą, kai susitikdavo mūsų akys. Lyg ta paslaptis būtų surišusi mus taip stipriai, kad niekada neišsipainiosime.

Lučianas ėjo, ir žmonės skyrėsi priešais jį — turtas ir galia kaip ugnis degino sau kelią.

Bet priėjo ne prie manęs, o prie mano mamos.

— Mano mielas berniuk, — išskėtė rankas ji, ir Lučianas leidosi priglaudžiamas, pats ją apkabino, demonstruodamas trikdantį familiarumą.

Jos mielas berniukas? Lučianas — didybės manijos apsėstas keturiasdešimtmetis.

Broliai Morganai prisiartino prie draugo ir mano mamos.

— Kaip sekasi, Sloune? — paklausė ponია Tydy, senyva Nešo kaimynė, nuolatinė sporto klubo lankytoja. Ji vilkėjo juodus akso-minius treningus, plaukus buvo sušukavusi atgal, juos prilaikė tamsi galvos juosta prakaitui sugerti.

— Sekasi gerai, labai ačiū, kad atėjote, — atsakiau spausdama jos nuospaudomis nusėtą delną.

Akies kampeliu stebėjau, kaip mama šiek tiek atsitraukia nuo Lučiano.

— Liksiu amžinai dėkinga. Niekada neįstengsiu atsilyginti už tai, ką padarei dėl Saimono. Dėl manęs. Mūsų šeimos, — ištarė jam pro ašaras.

Ė, ką? Mano akių obuoliams neliko nieko kita, kaip tik pasisukti į velniškai dailų Lučiano veidą.

Dieve, koks jis gražus. Antgamtiškai dievų sutvertas gražuolis. Jam gimtų nuostabūs maži demoniukai.

Ne. Ne. Nea. Visiškai ne. Žemyn sminganti biologinė spiralė neprivers manęs žvelgti į Lučianą Rolinsą kaip į galimą partnerį.

— Žinai, sakoma, kad svorių kilnojimas padeda susidoroti su sielvartu. Turėtum šią savaitę užsukti į klubą. Mano komanda gerai tavimi pasirūpins, — kvarksėjo ponია Tydy, kol ištempusi ausis gaudžiau, ką mama kalba su Lučianu.

— Tai aš jums abiem skolingas, — kimiai atsakė jis.

Apie ką, po galais, jie kalbasi? Žinoma, mano tėvai ir Lučianas buvo artimi, kai jis buvo neklusnus kaimynų berniokas. Bet atrodo, kad čia kažkas rimčiau, kažkas šviežia. Kas vyksta ir kodėl aš nieko apie tai nežinau?

Man prieš nosį spragtelėjo pirštai, priversdami atsitokėti.

— Tau viskas gerai, vaikelį? Atrodai išblyškusi. Nori užkąsti? Turiu baltyminių batonėlių ir gertuvę, — pasiūlė ponია Tvydi, rausdamasi sportiniame krepšyje.

— Tau viskas gerai, Sloune? — pastebėjusi sambrūzdį paklausė mama.

Dabar abu su Lučianu žiūrėjo į mane.

— Viskas gerai, — skubiai patikinau.

— Ji buvo atsijungusi, — pasiskundė ponია Tvydi.

— Ne, tikrai, man viskas gerai, — tvirtinau, atkakliai vengdama Lučiano žvilgsnio.

— Tu išbuvai čia jau daugiau kaip dvi valandas be pertraukos. Gal išeik pakvėpuoti šviežiu oru? — pasiūlė mama.

Norėjau atkreipti dėmesį, kad tiek pat laiko stovi ir ji, bet mama pasisuko į Lučianą.

— Tu nieko prieš?

Jis linktelėjo ir staiga atsidūrė mano erdvėje.

— Aš ją palydėsiu.

— Man viskas gerai, — pakartočiau ir išsigandusi žengiau žingsnį atbula.

Pabėgti sutrukdė laidotuvių gėlių ekspozicija. Užpakaliu atsirėmiau į sienelę, ir pavojingai susverdėjo Nokemauto ugniagesių departamento vainikas.

Lučianas sulaukė gėles ir uždėjo didelį šiltą delną man ant liepens. Pasijutau lyg žaibo išlydžiui pataikius tiesiai į stuburą.

Pati stengdavausi niekada jo neliesti. Keisti dalykai imdavo darytis, kai susiliesdavome.

Sąmoningai nusprendžiau nesileisti išvedama iš artimųjų būrelio, tačiau, štai, bidzenau šalia jo kaip paklusnus auksaspalvis retriveris.

Naomė su Lina susirūpinusios pašoko nuo kėdžių. Papurčiau galvą. Susitvarkysiu pati.

Lučianas nuvedė mane iš alpios patalpos iki drabužinės, ir nepraejus nė minutei pasijutau stovinti ant šaligatvio priešais laidotuvių

namus, palikusi gniuždantį žmonių spaudimą ir pašnekesius. Atšiaurus žiemos trečiadienis. Dėl pakitusios temperatūros mano akinius aptraukė garas. Išbrinkę, pilkšvi kaip skalūnas debesys grėsmingai kabojo virš galvų, dienai baigiantis žadėjo sniegą.

Tėtis mėgo sniegą.

— Štai, — brukdamas man paltą irzliai mestelėjo Lučianas.

Jis buvo aukštas, tamsus ir piktas.

Aš buvau žema, šviesi ir nuostabi.

— Jis ne mano, — atšoviau.

— Jis mano. Užsimesk, kol mirtinai nesusalai.

— Jeigu apsirengsiu, eisi šalin? — paklausiau.

Norėjau likti viena. Norėjau atsigauti. Paspoksoti į debesis ir pasakyti tėčiui, kad jo ilgiuosi, kad nekenčiu vėžio, kad jeigu imtų snigti, atsigulčiau ir padaryčiau jam sniego angelą. Galbūt turėčiau laiko išlieti kelias ašaras, susitvenkusias manyje.

— Ne.

Jis ėmėsi iniciatyvos ir apsiautė mano pečius savo paltu. Storos, tamsios, kašmyrą primenančios medžiagos su glotnaus atlaso pamušalu. Prabangus. Gundomas. Prislėgė mane sunkiai it stora antklodė. Paltas kvepėjo... Ne tas žodis, dangiškai. Nuostabiai pavojingai. To vyro kvapas — afrodiziakas.

— Valgei šiandien?

Sumirksėjau.

— Ką?

— Ar valgei šiandien? — irzliai pakartojo, pabrėždamas kiekvieną žodį.

— Šiandien negali su manimi piktai kalbėti, Liuciferi, — pasakiau, bet mano žodžiams trūko įprasto įniršio.

— Vadinasi, nevalgei.

— Atsiprašau, kad pusryčiai buvo viskis su vynu.

— Jėzau, — sudejavo jis, tada ištiesė į mane rankas.

Užuot atšokusi ar karatė judesiu kirtusi į kaklą, likau nustėrusi stovėti. Gal jis nerangiai bando mane apkabinti? Paliesti?

— Ką darai? — sukvaksėjau.

— Stovėk ramiai, — įsakė.

Jo rankos dingo palto kišenėse.

Lučianas lygiai pėda už mane aukštesnis. Žinau, nes kadaise matavomės. Jo pieštuko linija vis dar matyti ant mano virtuvės staktos. Dalis istorijos, kurios abu nepripažįstame.

Jis išsitraukė cigaretę ir elegantišką sidabrinį žiebtuvėlį.

Netgi blogi įpročiai negali įveikti Lučiano Rolinso. Tas vyras leisdavo sau per dieną surūkyti vieną cigaretę. Mane tokia savikontrolė nervino.

— Tu tikrai dabar nori išnaudoti savo vienintelę rūkymo pertraukėlę? Dar tik vidurdienis, — pastebėjau.

Piktai dėbtelėjęs į mane, Lučianas prisidėgė cigaretę, įsikišo žiebtuvėlį į kišenę ir išsitraukė telefoną. Pamaigė nykščiais ekraną ir vėl įsikišo į švarką. Tada išsitraukė cigaretę iš burnos ir iškvpė melsvą dūmą, piktai į mane stebeilydamas.

Kiekvienas judesys buvo grobuoniškas, apskaičiuotas ir piktas.

— Tau nebūtina manęs prižiūrėti. Puikiai pasirodei. Gali keliauti. Esu įsitikinusi, kad trečiadienį turi svarbesnių darbų, nei sukiotis Nokemaute, — pasakiau jam.

Jis pasižiūrėjo į mane pro cigaretės galiuką ir nieko nepasakė. Tas vyras turėjo įprotį tyrinėti mane, it būčiau žavingai nepakenčiama. Taip, kaip aš žiūrėdavau į šliužus savo kieme.

Sukryžiavau ant krūtinės rankas.

— Puiku. Jeigu jau nutarei likti, atskleisk, kodėl mama sakė, kad lieka tau skolinga?

Jis ir toliau tylėdamas žvelgė į mane.

— Lučianai.

— Sloune, — įspėjamai sukuždėjo mano vardą.

Nors mano stuburu tuo metu ropojo lediniai pirštai, viduje pajutau kažką šilta ir pavojinga.

— Ar būtina visą laiką būti tokiam nemaloniui? — paklausiau.

— Nenoriu šiandien su tavimi pliektis. Ir ypač čia.

Dėl žeminančio įvykių posūkio mano akyse akimirksniu pasirodė karštos ašaros. Dar viena svaiginanti sielvarto banga užgriuvo mane, ir aš iš visų jėgų stengiausi ją atlaikyti.

— Nebus jokių naujų istorijų, — sumurmėjau.

— Ką? — nesuprato jis.

Papurčiau galvą.

— Nieko.

— Tu pasakei, kad nebus jokių naujų istorijų.

— Kalbėjau su savimi. Daugiau nebebus naujų prisiminimų apie tėtį. — Ir, mano gėdai, balsas užlūžo.

— Šūdas, — sumurmėjo Lučianas. — Sėskis.

Aš taip stengiausi baisiausiam priešui neparodyti savo ašarų, kad veik nepajutau, kaip jis ne per švelniausiai nuvedė mane prie šaligatvio krašto. Vėl pasikuitė palto kišenėse, ir priešais mano veidą pasirodė nosinė.

Sutrikau.

— Jeigu nusišluostysi nosį į mano palatą, priversiu nupirkti naują, o tai ne tavo kišenei, — įspėjo jis, brukdamas nosinę.

Stvėriau šią jam iš rankos.

Jis atsėdėjo šalia, atsargiai palikęs kelis colius tarp mūsų.

— Nenoriu girdėti tavęs inkščiant, kad ištepiau tavo prabangų kostiumą, — suniurnėjau, garsiai išsišnypštusi nosį į juokingą jo nosinę.

Kas šiais laikais nešiojasi medžiagines nosines?

— Aš pasistengsiu, kad taip nenutiktų, — švelniai atsakė jis.

Sėdėjome tylėdami, ir aš iš paskutiniųjų stengiausi susiimti. Užverčiau galvą ir pasižiūrėjau į sunkius debesis, liepdama ašaroms išdžiūti. Lučianas — paskutinis žmogus žemėje, kuriam norėjau pasirodyti pažeidžiama.

— Žinai, galėjai prablaškyti mane gražiu, normaliu ginču, — rėžiau.

Jis atsiduso, išpūsdamas dūmų kamuolį.

— Gerai. Buvo kvaila ir savanaudiška ši rytą nieko nevalgyti. Dabar tavo mama nerimauja dėl tavęs, ir bloga diena jai dar blogesnė.

Tavo sesuo ir draugės susirūpinusios, kad nepajėgi susitaikyti su padėtimi. O aš turiu rūpintis, kad nenualptum, ir jos galėtų gedėti.

Iškart ištiesiau nugarą.

— Labai tau ačiū už *rūpestį*.

— Šiandien turi vieną pareigą — palaikyti savo mamą. Paremk ją, pasidalyk širdgėla. Daryk visa, ko *jai* šiandien reikia. Tu praradai tėtį, o ji neteko gyvenimo partnerio. Vėliau pati galėsi gedėti, o šiandien turi galvoti apie ją, tad versti ją nerimauti dėl tavęs — suknistai savanaudiška.

— Esi tikra subinė, Liuciferi.

Nuovoki ir neklystanti subinė.

— Žiūrėk savo reikalų, Coliuke.

Sena pravardė suveikė, neatlyžtantį liūdesį užblokavo įnirtingu pykčio protrėkiu.

— Esi arogantiškiausias, per daug savimi pasitikintis...

Priešais mus sustojo aplankstytas pikapas su „Nokemauto užkandinės“ emblemomis ant šono. Lučianas padavė man savo cigaretę.

Jis atsistojo, pikapo durelių stiklas nusileido.

— Štai, pone Rolinsai.

Išlindo Binas Teiloras, liesas, energingas užkandinės šeimininkas, ir padavė popierinį maišelį. Binas kiekvieną dieną valgė keptus užkandinės gardumynus ir niekada nepriaugdavo nė uncijos. Bet vos tik prisiliesdavo prie salotų — svoris staigiai imdavo augti.

Lučianas padavė jam penkiasdešimtinę.

— Pasilik gražą.

— Dėkui, žmogau! Labai apgailestauju dėl tėčio, Sloune! — šūktelėjo Binas man iš mašinos.

Vangiai nusišypsojau.

— Ačiū, Binai.

— Turiu lėkti atgal. Palikau vadovauti žmoną, o ji amžinai pridegina gruzdintas bulvytes.

Binas nuvažiavo, ir Lučianas man ant kelių numetė maišelį.

— Valgyk.

Taip taręs, apsisuko ant kulno ir nudrožė prie laidotuvių namų durų.

— Paltą, ko gero, pasiliksiu! — šūktelėjau pavymui.

Nulydėjau jį akimis, o kai įsitikinau, kad įėjo, praskleidusi maišelį radau tvirtai į foliją susuktą savo mėgstamiausią pusryčių būritą. Šiaip jau užkandinė nevežioja užsakymų... Ir Lučianas neturėtų žinoti, ką labiausiai mėgstu pusryčiams.

— Siutina, — sumurmėjau panosėje ir priglaudžiau cigaretės filtrą prie lūpų; beveik pajutau jo skonį.

PASILIK PALTĄ IR PALIK MANE VIENĄ

Lučianas

Kai įsukau į nekenčiamo namo kiemą, snigo jau beveik valandą. Lėtai iškvėpiau ir atsilošiau į šildomą odinės „Range Rover“ sėdynės atlošą. Iš garsiakalbių tyliai murkė Šanaja Tvein. Valytuvai šiūravo per stiklą, braukė nuo jo sniegą.

Atrodo, teks nakvoti čia, pasakiau sau, lyg nebūčiau to planavęs iš anksto.

Tarsi ant galinės sėdynės neturėčiau nakvynės krepšio. Tarsi nejausčiau to šleikštulį keliančio poreikio likti arti. Dėl visa ko.

Nuspaudžiau nuotolinio garažo durų valdymo mygtuką ir stebėjau, kaip apšviestos automobilio žibintų jos tyliai pakyla. Apeigos ir gedulingi pietūs pasiglemžė likusias šviesias dienos valandas. Draugai ir artimieji užsibuvo valgydami mėgstamiausius Saimono patiekalus bei gerdami mėgstamiausius gėrimus, dalijosi prisiminimais, o aš vengiau Slounės. Abejojau, ar įstengsiu neprieiti, kai ji tokia palūžusi, todėl verčiau klioviausi fizine distancija.

Išvijęs iš galvos visas mintis apie šviesiaplaukę, sutelkiau dėmesį į svarbesnius, ne tokius nervinančius dalykus. Šį vakarą Karena Volton su keliomis vietinėmis draugėmis saugiai įtaisytos SPA numeruose netoli Vašingtono, rytoj galės mėgautis malonumų diena.

Bent jau tiek galėjau padaryti dėl kaimynų, kurie mane išgelbėjo. Automobilio ekrane pasirodė vardas.

Specialioji agentė Aidler.

— Klausau? — atsiliepiu suspausdamas nosies viršų.

— Pamaniau, tau bus įdomu išgirsti, kad nuo rugsėjo niekas nematė ir nieko negirdėjo apie Feliksą Mecerį, — be jokios įžangos pranešė ji; toji FTB agentė dar mažiau linkusi gaišti laiką preambulėms nei aš.

— Labai neparanku.

Neparanku ir nėra visiškai netikėta.

— Nepradėk įtikinėti manęs, kad su jo dingimu neturi nieko bendra, — pabrėžtinai tarė ji.

— Man atrodo, bendradarbiaudamas šiame tyrime nusipelniau bent jau abejonės malonės.

— Abu žinom, kad sugebi pradanginti bet ką, kas kelia tau problemų.

Vėl dirstelėjau į fantastišką namą greta. Yra išimčių.

Išgirdau spragtelint žiebtuvėlį, įtraukiant dūmo ir pasigailėjau, kad jau surūčiau vienintelę šios dienos cigaretę. Dėl to kalta Slounė. Šalia jos mano savitvarda ištiždavo.

— Klausyk, žinau, kad neišnarstei Mecerio ir nesusėrei jo savo treniruotoms piranijoms ar dar kokiems ten jūrų gyviams, į kuriuos investuoja tokie kaip jūs. Mane tik užknisa. Netikėlis nusikaltėlių boso sūnus nurodė pavarde, atlikome visą darbą, bet nieko neišdegė.

Kuo ilgiau mano komanda dirbo su Aidler, tuo mažiau ji mane nervino. Žavėjausi kryptingu jos teisingumo siekiu, nors man labiau patiko keršyti.

— Galbūt jis nėra į pagrindį, — spėjau.

— Kamuoja negera nuojauta. Kažkas šluoja savo šiukšles. Užsiusiu, jeigu man asmeniškai nepasiseks užtrenkti kalėjimo durų priešais Antonio Hugo snukį. Vieninteliai du gyvi žmonės, kurie gali patvirtinti, kad Antonis užsakė sąrašą žmonių, kuriuos jo pakalikai turėjo nužudyti, yra mulkis jo sūnus ir buvusi to idioto mergina. Nė vienas priešais prisiekusiųosius nepelnys jokių palankumo taškų.

— Rasiu ir daugiau, — patikinau ją.

Neketinau leisti tokiam tipui kaip Antonis Hugo išlipti sausam nuskriaudus žmones, kuriuos myliu.

— Kol nerasime Mecerio ar jo lavono, sėdėsime aklavietėje.

— Mano komanda narplioja Hugo finansinius dokumentus. Rasisime, ko tau reikia, — pažadėjau.

Hugo geras, bet aš geresnis ir atkaklesnis.

— Esi klaikiai ramus, kaip civilis, tapęs dalimi šiukšlių, kurias reikia iššluoti, — pastebėjo ji.

— Jeigu Hugo ateis manęs, nebūsiu lengvas taikiny, — niūriai pažadėjau.

— Taip, gerai, tik neiškrėsk kvailystės. Bent jau kol neparūpinai man ko nors, kuo galėčiau prispausti tą niekšėlį.

Mano komanda jau buvo pateikusi jai keletą mažiau reikšmingų variantų, bet FTB troško solidžios bylos su kaltinimais, kurie garantuotų įkalinimą iki gyvos galvos. Pasirūpinsiu, kad jie visa tai gautų.

— Pasistengsiu. Jeigu nesvarstysi apie sandėrius, galinčius paveikti tuos, kurie man rūpi.

Mano žvilgsnis vėl nukrypo į gretimas duris. Namas vis dar buvo tamsus.

— Hugo — stambi žuvis, nebus jokių sandėrių, — pažadėjo Aidler.

*

Įžengiau į priemenę, tobulai sutvarkytą erdvę čia negyvenančiai šeimai. Baldai, apdaila, netgi namo planas pakeisti. Tačiau net nauji dažai, kilimas ir spintelės nepajėgūs nuslopinti prisiminimų.

Vis dar nekenčiau šių namų.

Nebuvo jokios finansinės prasmės laikytis įsikibus šios Dievo pamirštos vietos, šio priminimo apie praeitį, kurią geriau pamiršti. Bet štai aš čia. Ir vėl nakvoju, lyg dažniau čia būdamas galėčiau nutraukti su šia vieta siejantį saitą.

Būtų kur kas protingiau parduoti namą ir viską baigti.

Būtent dėl to čia praeitą vasarą atvažiavau. Bet užteko tik žvilgtelėti į tas žalias akis... ne šviesias, samanines, ne, Slounės Volton akys

žeri kaip smaragdai. Vienas žvilgsnis, ir mano seniai puoselėti planai subyrėjo.

O dabar jau tikrai laikas. Laikas išsivaduoti nuo namo ir nuo prisiminimų. Nuo silpnybės, kurią simbolizuoja tie metai. Pakilau aukščiau. Sugebėjau kai kuo tapti. Ir net jeigu vis vien esu pabaisa po turto ir galios priedanga, esu padaręs kai ką gera. Ar to negana?

Vis tiek niekada nebūsiu pakankamai geras. Su tokiu krauju gyslose ir ant mano rankų.

Per praėjusio rugpjūčio karštį nutariau judėti į priekį. Vasaros tvankuma leido įsivaizduoti, kad skausmingą pavasario viltį išgyvenau. Bet štai ir vėl aš čia po šešių mėnesių, ir saitai, kuriais esu pririštas prie šių namų, dar labiau veržia. Kalta Slounė, kad skaičiavau dienas iki pavasario.

O tada pražydo medžiai.

Negalėjau pakęsti minties, kad mano gyvenimas Vašingtone susijęs su tokiu patetiškai trapiu dalyku. Kad pats esu toks patetiškai trapus. Tačiau kiekvieną pavasarį, kai išsiskleisdavo tie kvepiantys rožiniai žiedai, mano krūtinė atsileisdavo. Pasidarydavo lengviau kvėpuoti. Ir sukrusdavo mano seniausias priešas.

Viltis. Kai kam iš mūsų vilties prabanga neskirta. Kai kurie iš mūsų nėra jos verti.

Greitai, žadėjau sau. Kai tik žinosiu, kad Voltonais pasirūpinta, nukirsiu su šia vieta siejančius saitus. Pabūsiu čia dar vieną pavasarį ir daugiau niekada negrįšiu.

Ijungiau šviesą virtuvėje, švarioje baltoje ir pilkoje erdvėje, ir įsmeigiau akis į nerūdijančio plieno šaldytuvo siluetą.

Nesijaučiau išalkęs. Nuo minties apie maistą net šiek tiek pykino. Norėjau dar kartą užsirūkyti. Išgerti. Bet jausiuosi menkysta, jeigu atsipalaiduosiu. Sprendimai, kuriuos priėmiau, mane sustiprino, padarė išmintingesnį. Pirmenybę teikiau ne laikinam pasitenkinimui, o ilgalaikiam žaidimui. O tai reiškia, kad turėjau nekreipti dėmesio į savo žemus instinktus.

Atsidariau šaldiklį ir išsiėmiau pirmą pasitaikiusią pakuotę. Atidengiau kažkokį vištienos troškinį ir įdėjau į mikrobangų krosnelę pašildyti. Kai laikrodis ėmė tikseti, nuleidau galvą ir paleidau pavadį, už kurio laikiau savo širdgėlą.

Norėjau kovoti. Siusti. Naikinti.

Praradome gerą žmogų. O piktadarys paspruko, neatlikęs visos bausmės. Ir nieko dėl to negalėjau padaryti. Kad ir kiek turtų bei privilegijų buvau sukaupęs, ir vėl pasijutau bejėgis.

Sugniaužiau ant stalviršio kumščius, krumpliai pabalo ir iškilo prisiminimas.

„Ši vieta atrodo kur kas geriau“, — tarė man Saimonas, įėjęs pro atviras garažo duris.

Aš, suprakaitavęs ir dulkėtas, grąžtu broviausi pro gipskartonio sieną ir šmėklas.

„Tikrai?“ — paklausiau, tuomet būdamas dvidešimtmetis. Atrodė, kad virtuvėje įvyko sprogimas.

„Kartais, norėdamas ką nors atstatyti, turi nugriauti iki pamatų. Pagalbos reikia?“

Ir tiesiog taip žmogus, išgelbėjęs man gyvybę, paėmė plaktuką ir padėjo atsikratyti baisiausių praeities detalių.

Suskambo durų skambutis, kilstelėjau galvą. Pyktis klusniai nukiūtino atgal į savo dėžutę. Pasvarsčiau, gal nekreipti dėmesio? Bet skambutis nuskambėjo dar kelis kartus paeiliui.

Suirzęs truktelėjau duris, ir mano širdis suspurdėjo. Taip visad nutikdavo netikėtai susitikus Slounę. Kažkas manyje, kažkokia maža, silpna dalelė, nugrūsta giliai, pamačiusi ją ragindavo prieiti arčiau. Ji atrodė kaip laužo šviesa, tamsią naktį viliojanti šilumos ir gerumo pažadu.

Bet aš žinojau ką kita. Slounė nesuteikia šilumos. Toji moteris galėjo pažadėti tik trečiojo laipsnio nudegimą.

Ji vis dar vilkėjo juodą suknelę su blizgančiu diržu, kaip ir per atsisveikinimo su mirusiuoju ceremoniją, bet vietoj aukštakulnių, ku-

riais avėdama buvo šiek tiek pakilusi ties mano krūtine, avėjo sniego batus. Ir vilkėjo mano palta.

Prasmuko pro mane su popieriniu maišeliu rankoje.

— Ką čia darai? Turėjai būti pas seserį, — pasakiau, kai ji nudrožė koridoriumi.

— Seki mane, Liuciferi? Šį vakarą kompanijos netrokštu, — atsiliespė per petį.

— Tai ko tau čia reikia? — paklausiau nusekdamas ją į namo gilumą.

Negalėjau jos čia tverti. Oda ėjo pagaugais, vartėsi skrandis, bet kažkokia kvaila ir nesveika mano dalis ilgėjosi jos artumo.

— Tavęs kompanija nelaikau, — atsakė ant virtuvės stalviršio užmesdama mano palta.

Įdomu, ar drabužis kvepia ją, ar Slounė dabar kvepia manimi, jį pavilkėjusi.

Slounė atidarė spintelę, uždarė ir atidarė kitą. Pasistiebė ant pirštų galiukų. Suknelės kraštas pakilo ties šlaunimis, tad supratau, kad ji nusimovusi ir pėdkelnes. Vieną trumpą kvailą sekundę pagalvoju, ar ji dar ko nors nenusirengė, paskui prisiverčiau atplėšti akis nuo jos odos.

Nežinau, kada tiksliai tai įvyko, kada kaimynų vaikas virto moterimi, kurios negaliu išguiti iš savo smegenų.

Slounė surado lėkštę ir plačiu mostu išvertė riebaluoto rudo maišelio turinį.

— Štai. Atsiteisę, — pranešė.

Jos nosyje žybtelėjo dirbtinio deimanto akutė. Jeigu Coliukė būtų mano, ten žibėtų tikras deimantukas.

— Kas čia?

— Vakarienė. Pareiškei savo nuomonę pusryčių buritu. O čia — gedulinga vakarienė. Aš tau nieko neskolinga.

Tarp mūsų nebūna jokių „ačiū“ ir „prašom“. Būtų nesąžininga. Egzistuoja tik noras išlyginti svarstyklės, niekada nesijausti vienas kitam skolingam.

Dirstelėjau į lėkštę.

— Kas čia?

— Tu ką, rimtai? Koks turi būti turtingas, kad nepažintum mėsainio su bulvytėmis? Nežinojau, kokį mėgsti, todėl nupirkau, ką mėgstu pati, — pasakė ji, o tada pagriebė bulvytę iš lėkštės ir dviem kąsneliais sunaikino.

Ji atrodė kartu ir pavargusi, ir labai energinga.

— Kaip Karena? — paklausiau.

— Mama laikosi. Vakaroja SPA su keliomis draugėmis. Šį vakarą išbando veido procedūras, rytoj — kūno. Atrodo, kad ten saugiai paliūdės ir...

Slounė trumpam užmerkė akis.

Daugiau žodžių ir mažiau įžeidinėjimų, nei buvau pratęs iš jos girdėti.

— Pajus palengvėjimą? — padėjau.

Tos žalios akys atsimerkė ir susmigo į mane.

— Galbūt.

— Jis kentėjo. Natūralu džiaugtis, kad kančios baigėsi.

Ji užsirangė ant stalviršio ir įsitaisė šalia greitmaisčio.

— Vis tiek atrodo neteisinga, — tarė.

Per ją ištiesęs ranką, aš nugvelbiau keptą bulvytę iš lėkštės. Tai buvo tik pretekstas prisitarti prie Slounės. Pasitikrinti.

— Ko čia atėjai, Slounė?

Net ir siekdamas priartėti, vis vien stūmiau ją nuo savęs. Tos pastangos paprastą dieną sekino, o tokią kaip šiandien sumautai alino.

Ji paėmė bulvytę ir dūrė į mane.

— Nes noriu išsiaiškinti, kodėl mano mama sutiko tave šiandien kaip seniai prarastą Voltoną. Kodėl ji jaučiasi tau skolinga? Apie ką jūs kalbėjotės?

Neketinau apie tai šnekėti. Jeigu Slounė bent užuostų, ką padariau, niekada nepalikčiau manęs ramybėje.

— Klausyk, jau vėlu. Aš pavargęs. Turėtum eiti.

— Dabar dar tik pusė šešių vakaro, bjaurus paniurėli.

— Nenoriu, kad čia būtum, — tiesa begėdiškai išsprūdo iš burnos.

Slounė atsisėdo tiesiau ir nerodė jokio ketinimo bent pajudėti. Ji visad labai patogiausiai jausdavosi žaisdama mano kantrybe. Čia ir bėda. Arba pernelyg pasitikėjo savo nepažeidžiamumu, arba nepakankamai įvertino, kas manyje kunkuliuoja. Ir neketinau leisti jai būti tiek, kad sužinotų.

Slounė užvertė galvą, per pečius permesdama šviesius plaukus. Buvo pakeitusi jų atspalvį: blyškiai avietinius plaukų galus pasidabravusi.

— Ar žinai, apie ką šiandien galvojau per atsisveikinimo ceremoniją?

Ji, kaip ir mama bei sesuo, šiandien susirinkusiesiems sakė emocingą, išraiškingą kalbą. Tačiau ta viena ašara, nuslydusi Slounės skruostu, ta, kurią nusibraukė mano nosine, atvėrė man širdį ir paliko žiojėti.

— Apie tuziną naujų būdų mane užknisti, pradedant nuo įsiveržimo į privačią erdvę?

— Koks tėtis būtų buvęs laimingas, jeigu mes būtume apsimetę, kad sutariame.

Mano eilė užsimerkti. Ji tobulai taikliai nutaikė smūgį. Kaltė — aštrus ginklas.

Saimonas nieko netroško labiau, kaip pamatyti, kad duktė ir jo „projektas“ vėl bent jau draugiškai bendrauja.

— Ko gero, dabar nėra prasmės to pradėti, — tęsė, įdėmiai žiūrėdama man į akis.

Jos žvilgsnis anaip tol neatrodė draugiškas. Tik skausmas ir sielvartas, kaip ir mano akyse. Tačiau mes kartu negedėsime.

— Ko gero, — pritariau.

Slounė atsiduso ir nušoko nuo stalviršio.

— Jėga. Tada einu, lydėti nereikia.

— Paimk paltą, — pasakiau paduodamas. — Lauke šalta.

Ji papurtė galvą.

— Jeigu paimsiu, turėsiu grąžinti, o nenorėčiau daugiau čia lankytis. — Ji apsidairė, ir aš supratau, kad taip pat mato čia vaiduoklius.

— Po velnių, paimk paltą, Sloune.

Kalbėdamas kimiu balsu, įgrūdau paltą į rankas, neleisdamas rinktis.

Sekundę stovėjome sujungti kašmyro.

— Ar tu čia dėl manęs? — staiga paklausė ji.

— Ką?

— Girdėjai. Ar tu čia dėl manęs?

— Atvažiavau pagerbti. Tavo tėvas buvo geras žmogus, tavo mama visada su manimi elgėsi vien tik maloniai.

— Kodėl sugrįžai šią vasarą?

— Nes mano seniausi draugai elgėsi kaip vaikai.

— Ir aš niekaip nelėmiau to sprendimo? — spaudė toliau.

— Niekada nelemi.

Ji linktelėjo. Mielas veidas neišdavė jokių emocijų.

— Gerai. — Ji paėmė iš manęs paltą ir įkišo rankas į per ilgas rankoves. — Kada parduosi šį namą? — paklausė iš už apykaklės traukdama pasidabruotus plaukus.

— Pavasarį, — atsakiau.

— Gerai, — pakartojo ji. — Bus miela vėl turėti padorius kaimynus, — pridūrė.

Ir tada Slounė Volton neatsisukdama paliko mano namus.

*

Suvalgiau atvėsusį mėsainį ir bulvytes vietoj vištienos, išplaviau lėkštę ir padėjau į spintelę. Toliau atėjo eilė stalviršiams ir grindims, kuriuos iššluosčiau, kad neliktų jokių netrokštamų viešnios pėdsakų.

Jaučiausi pavargęs. Tikra tiesa. Niekio labiau nenorėjau, nei palįsti po karštu dušu ir susirangyti lovoje su knyga. Bet neužmigsiu, kol ji nemiegos. Be to, reikėjo padirbėti. Užlipau laiptais į senąjį miegamąjį, kambarį, kurį dabar naudoju kaip kabinetą.

Atsisėdau prie stalo priešais didžiulį vitrininį langą į kiemą ir Slounės namą. Telefone supypsėjo žinutė.

Karena: Nuostabiai leidžiame laiką. Kaip to šiandien reikėjo sielai. Ačiū tau dar kartą už tai, kad rūpiniesi ir esi toks dosnus! P. S. Mano draugė turi dukterį, su kuria norėtų tave supažindinti.

Ji pridėjo mirksiuką ir savo nuotrauką su drauge: abi vienodais chalatais, su kažkokiais žalėsiais ant veido. Akys raudonos ir patinusios, bet šypsenos atrodo nuoširdžios. Kai kurie žmonės geba atlaikyti blogiausia ir išsaugo sveikas sielas. Voltonai yra tokie. Aš, kita vertus, gimiau sugadintas.

Atsakiau: Prašom. Dukterų nepageidauju.

Persukau kitas žinutes, kol radau tą, kurios ieškojau.

Saimonas: Jeigu šiame gyvenime būčiau galėjęs pasirinkti sūnų, būčiau pasirinkęs tave. Pasirūpink mano mergaitėmis.

Tai paskutinė žinutė iš žmogaus, kuriuo žavėjaisi. Žmogaus, kuris taip kvailai tikėjo, kad galiu būti išgelbėtas. Numečiau mobiliųjį, pamankštinau pirštus ir dar kartą pasigailėjau nepataupęs cigaretės. Todėl tik pridėjau plaštakas prie akių, norėdamas išsklaidyti graužiančias ašaras.

Įveikęs jas, vėl paėmiau telefoną ir perbraukiau per kontaktų sąrašą.

Aš: Slounė ne pas seserį, o namie viena.

Naomė: Ačiū, kad perspėjai. Įtariau, kad sugalvos, kaip išsmukti namo. Mes su Lina tuo pasirūpinsime.

Atlikęs pareigą, įjungiau nešiojamąjį kompiuterį ir atvėriau pirmas aštuonias ataskaitas, kurios laukė mano dėmesio. Nespėjau per-

žiūrėti pirmosios skaičių, kai ant stalo suvibravo mobilusis. Šįkart skambino.

Emris Seidikas.

Nutaręs verčiau nuryti širdgėlą, nei apie ją kalbėtis, leidau įsijungti balso paštui.

Po sekundės atėjo žinutė.

Emris: Aš ir toliau skambinsiu. Gal pataupyk abiem laiko ir atsiliepk.

Nespėjau užversti akių, kai vėl suvibravo telefonas.

— Klausau? — sausai atsiliepiu.

— A, gerai. Dar nepradėjai suktis spirale į savinaiką.

Daktaras Emris Seidikas buvo psichologas, išskirtinių rezultatų pasiekti padedantis ugdytojas, kas blogiausia, atsitiktinai tapęs mano draugu. Tas žmogus žinojo mano giliausias, juodžiausias paslaptis. Lioviausi įtikinėti jį, kad manęs neverta gelbėti.

— Ar paskambinai dėl ko nors konkretaus, ar tik norėdamas užknisti? — paklausiau.

Išgirdau su niekuo nesupainiojamus trekštelėjimą ir terkštelėjimą, kai į dubenį įkrito įprastų Emrio priešpiečių — pistacijų — kevaliukai. Įsivaizdavau jį už stalo kabinete, pasidėjusį priešais save dienos kryžiažodį, fone palikusį be garso beisbolo varžybas rodantį televizorių. Emris buvo iš tų, kurie tiki rutina ir efektyvumu... ir pagalba draugams, net kai šie jos nenori.

— Kaip šiandien sekėsi?

— Puikiai. Depresija ir liūdesys.

Trakšt. Klankt.

— Kaip tu jautiesi?

— Įsiutęs, — atsiliepiu. — Toks žmogus galėjo padaryti daug gera. Turėjo gauti daugiau laiko. Šeimai vis dar jo reikia.

Man jo vis dar reikėjo.

— Niekas taip neišjudina mūsų pamatų kaip netikėta mirtis, — užjausdamas tarė Emris. Jis tai žino. Prieš ketverius metus per automobilio avariją žuvo jo žmona. — Jeigu pasaulis būtų geras ir teisingas, ar tavo tėvas būtų gavęs daugiau laiko?

Trakšt. Klankt.

Gerame ir teisingame pasaulyje Anselis Rolinsas būtų nugyvenęs visą paskirtą bausmę, o savo paleidimo dieną būtų miręs skausminga mirtimi. Tačiau jam pavyko išvengti bausmės dėl insulto, tyliai ištikisio miegant. Dėl tokios neteisybės įtūžis manyje barškino tą užrakintą dėžutę.

— Jau penkiolika metų nesi mano psichologas. Daugiau nenoriu apie jį kalbėti.

— Kaip vienas iš kelių žmonių šioje planetoje, kuriuos pakenti, tik pabrėžiu, kad per šešis mėnesius mirę abu tėvai — per daug bet kokiame žmogui.

— Man regis, jau susitarėme, kad nesu žmogus, — priminiau.

Emris nė kiek nesutrikęs nusijuokė:

— Esi labiau žmogus, nei tau atrodo.

Šyptelėjau.

— Nebūtina įžeidinėti.

Trakšt. Klankt.

— Kaip sekėsi su Saimono dukra?

— Kuria? — tyčia apsidraudžiau.

Emris prunkstelėjo.

— Neversk manęs per pūgą atvažiuoti.

Užmerkiau akis, kad nesijausčiau priverstas pažvelgti į Slounės namą.

— Buvo... gerai.

— Pavyko per šermenis likti civilizuotam?

— Beveik visada pavyksta, — atkirtau pavargęs.

Emris sukikeno.

— Daug atiduočiau, kad galėčiau susipažinti su garsiąja Sloune Volton.

— Tau reikėtų ne vieno seanso, kad suvoktum, kas jai negerai, — atsakiau.

— Man nuostabu, kaip ji taip saugiai įsitaisė tau po oda, nors esi ekspertas iš savo gyvenimo chirurgiškai pašalinti visus trikdžius.

Trakšt. Klankt.

— Kaip praėjo Sedės pianino rečitalis? — paklausiau keisdamas temą į tokią, kurios mano bičiulis negali ignoruoti — anūkų.

— Mano kuklia nuomone, ji geriau nei kiti penkiamečiai sugrojo „Esu mažas arbatinukas“.

— Aišku, kad ji geriausia, — pritariau.

— Atsiųsiu filmuką, kai išmoksiu, kaip išsiųsti dešimt minučių drebančia ranka filmuotos medžiagos.

— Laukiu nesulaukiu, — pamelavau. — Ar išdrįsai pakviesti į pasimatymą kaimynę, ar vis dar slapstaisi už užuolaidų?

Mano bičiulis buvo įsimylėjęs stilingą išsiskyrusią moterį iš kitos gatvės pusės, tačiau, kaip prisipažino, sugebėdavo tik kriuksėti ir linksėti jos pusėn.

— Dar nepasitaikė tinkama proga, — pasakė jis. — Taip pat norėčiau atkreipti dėmesį, kaip ironiška, kad tu dabar skatini mane vėl pradėti susitikinėti.

— Kai kuriems žmonėms santuoka tinka. Žmonėms kaip tu, kurie vis pridegina puodus ir kuriems reikia malonios moters, kad neleistų rengtis kaip devintojo dešimtmečio situacijų komedijos žvaigždei.

Gretimame kieme priekiniai automobilio žibintai nušvietė tvorą, kuri mano kiemą skyrė nuo Slounės. Atsistojau ir priėjau prie lango kitoje sienoje, pro kurį buvo matyti jos namas. Atrodo, Slounė sulauks draugijos, nori to ar ne.

Emris sukikeno.

— Nepainiok čia mano megztinių. Ar mes kitą savaitę vis dar susitinkam pavakarieniauti? Man regis, išsiaiškinau spragą, kuri sutramdys tavo įtūžusį rikį.

Mudu su Emriu perėjome iš terapijos sesijų į draugystę, kurią

kartą per porą savaitių sutvirtindavome vakariene ir šachmatų partiją. Jis buvo geras, bet aš visad būdavau geresnis.

— Abejoju. Bet ateisiu. O dabar, jeigu nesupysi, turiu darbų.

— Nėra ramybės nedorėliams, ką?

Jokios.

— Viso gero, Emri.

— Labanakt, Lučianai.

Iškart išmečiau pokalbį iš galvos ir atvėriau antrą ataskaitą, bet suskambo durų skambutis.

— Po velnių, kodėl žmonės nepalieka manęs ramybėje? — murmėdamas atsidariau kameros programėlę ir pamačiau ant slenksčio abu brolius Morganus, nuo šalčio susimetusius į kuprą.

Suurgęs užtrenkiau kompiuterio dangtį.

— Ko? — šiurkščiai paklausiau, po minutės atvėręs duris.

Jie sutrepsėjo į vidų, ant prieškambario plytelių pridrabstydami sniego. Vėliau išvalysiu balas, pagalvojau. Nokso basetas Veilonas įdrožė vidun, galva stuktėlėjo man į kelius ir nuturseno į svetainę.

Noksas atsinešė alaus pakuotę, o Nešas su savimi turėjo butelį burbono ir traškučių pakelį. Iš prasegtos striukės išlindo gauruota balta jo kalytės Paiper galva.

— Merginos kaimynystėje, — tarė Noksas, lyg tai viską paaiškintų, o pats pasuko į virtuvę. — Sakiau tau, kad rasim su kostiumu! — šuktelėjo jis savo broliui.

Perbraukiau delnu per kaklaraištį. Pastebėjau, kad jie abu persirengę Nokemauto žiemine uniforma: džinsais, terminiais marškinėliais ir flaneliniais marškiniais.

— Nutarėme likti netoliese ir pasergėti, kad nebūtų kaip praėjusį kartą, — tarė Nešas, nuleisdamas Paiper ant grindų ir nusekdamas paskui savo brolių. Šuo buvo aprengtas raudonu megztiniu su baltomis snaigėmis. Paiper nervingai dirstelėjo į mane ir nutipeno koridoriu mi paskui šeimnininką.

Uždariau duris ir šiaip taip atsispyriau norui kaukštelėti į jas kaktą. Man kompanijos nereikia. Nenoriu būti įtrauktas į girtos Slounės

ir jos draugių žygius. „Praėjęs kartas“ buvo tada, kai Naomė su Slo-
une didvyriškai prisigėrė ir, pasitelkusios sumanumą, „padėjo“ Linai
sugauti paleistąjį už užstatą. Tiksliau, pasitelkusios Naomės protą ir
įspūdingus Slounės papus.

Vis dar niršau, kad to nemačiau.

— Turiu darbo, — pasakiau.

— Na, tai mes tyliai pažiūrėsime kokį nors filmą su sprogimais,
o tu vadovauk savo blogio imperijai, — linksmi atsakė Nešas.

Jie apsirūpino popieriniais rankšluosčiais ir stiklinėmis, nuėjo į
svetainę ir jautėsi ten patogiau, nei aš kada nors čia gyvendamas.

Kambarys buvo apstatytas galvojant apie šeimą. Priešais didžiu-
lį televizorių plokščiu ekranu stovėjo gili sofa ir minkštasuolis. Palei
vieną sieną išrikiuotose baltose lentynose buvo apstu vietos knygoms,
žaidimams ir nuotraukoms.

Kai augau, čia nebuvo jokių šeimos nuotraukų. Bent jau nė vie-
nos iš paauglystės, kai viskas nuėjo velniop.

— Gal tavo saugos kameros gerai mato Slounės kiemą? — pasi-
teiravo Noksas.

— Nežinau, — sudvejojau. — Kodėl klausai?

— Nenustebčiau, jeigu jos išsmuktų į lauką ir pastatytų viduryje
kelio besmegenių kariauną, — paaiškino Nešas.

— Pažiūrėsiu, kuo galiu padėti.

Užlipau laiptais ir pasiėmiau nešiojamąjį kompiuterį, bet prieš
tai dirstelėjau pro langą į tamsią žiemos naktį. Slounės miegamojo
šviesos buvo užgesintos. Tiek daug naktų praleidau spėliodamas, ko-
dėl ji pasiliko senąjį miegamąjį, nepersikraustė į tėvų kambarį. Ne-
kenčiu, kad man kyla tiek daug klausimų apie moterį, kuri neturėtų
man rūpėti.

Irzliai atsidusęs suradau kameros, kurios atkakliai netikrinau,
duomenis. Kameros, kuri buvo nukreipta į Slounės lauko duris ir kie-
mą. Laikiau garbės reikalu niekada jos netikrinti, net kai pasiilgdavau
namų, kurie niekada nebuvo mano.

Klausydamasis brolių pašnekesio svetainėje, nenoriai persirengiau treningais ir marškinėliais, tada įsistoja į namines šlepetes dirbtinio kailio pamušalu, kurias Karena padovanojo per Kalėdas prieš dvejus metus. Nusileidęs laiptais į apačią, radau draugus su šunimis, patogiai vakarojančius ant sofos.

— Jis žmogus, — pastebėjo Nešas, kai įėjau.

— Tik iš išorės, — patikinau.

Nešas vasarą gavo dvi kulkas, kai atsidūrė Antonio Hugo sindikato, veikusio Vašingtono apylinkėse, kliuvinių sąraše. Po kelių bjaurių mėnesių bičiuliui pavyko išsikapstyti iš šūdinės situacijos su Linos, pribloškiamos išvaizdos ir prieš monogamiją nusiteikusių merginos, pagalba.

Nors Nešas įtikino Liną leisti užmauti žiedą ant piršto, man vis dar nepavyko įkalbėti jos dirbti visu etatu pas mane. Ji protinga, gudri ir geba vadovauti žmonėms geriau, nei pripažįsta. Vis tiek vieną dieną aš laimėsiu. Kaip visada.

Išsidrėbiau ant sofos ir kompiuteryje įjungiau kameros vaizdą.

— Štai, — tariau pasukdamas į brolius.

— Tobula, — tarė Noksas.

— Ką žiūrėsime? — paklausiau.

— Susiauriname pasirinkimą iki „Šoušenko“ ir „Bundoko šventųjų“. Tau rinktis.

— „Bundokas,“ — automatiškai atsakiau.

Noksas paleido filmą, o Nešas pripylė burbono. Išdalino stiklius ir pakėlė savąjį.

— Už Saimoną. Vyrą, iš kurio pavyzdį turėtų imti visi vyrai.

— Už Saimoną, — pakartoju, aiškiai pajutęs dar vieną sielvarto dūrį.

— Kaip manai, Slounė susitvarkys? — paklausė Nešas.

Sukryžiauvau rankas ir apsimečiau, kad nepajutau to krūptelėjimo, kurį pajusdavau, kam nors paminėjus jos vardą man girdint.

Noksas papurtė galvą.

— Didžiulė netektis. Šiandien išsilaikė, kai Liusis jėga sumaitino jai buritą.

Nešo antakiai pakilo, bičiulis pasižiūrėjo mano pusėn.

— Čia ne eufemizmas. Tikrą buritą, — paaiškinau.

— Jo eufemistinį buritą Slounė būtų padalijusi į dvi dalis, — kreivai šyptelėdamas spėjo Noksas. Šypsena greitai dingo. — Naomė mano, kad Slounei bus sunkus metas, tačiau ši bandys tai nuslėpti.

— Naomė paprastai neklysta, — pastebėjo Nešas.

— Perduokite man, jeigu jai ko reikės, — pasakiau, automatiškai atsitraukdamas nuo atsakomybės ją prižiūrėti.

Noksas šyptelėjo.

— Pavyzdžiui, burito?

Piktai dėbtelėjau į jį.

— Pavyzdžiui, moralinės ar finansinės paramos, kurią galima suteikti per atstumą. Mano buritas nieko bendra nenori turėti su Sloune Volton.

— Aha, pasakyk tai savo buritui, — tarstelėjo Nešas, imdamas telefoną. Tada susiraukė.

— Puiku. Lina ką tik atsiuntė žinutę. Mergaitės plaka „Margaritas“.

Noksas pasidėjo burbono stikliuką.

— Velnias.